

## Fiche 2: Dublin-verordening.

### 1. Algemene gegevens

**Voorstel:** Voorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. (Herschikking)

**Datum Commissiedocument:** 3 december 2008

**Nr. Commissiedocument:** COM (2008) 820 definitief

**Prelex:** [http://ec.europa.eu/prelex/detail\\_dossier\\_real.cfm?CL=nl&DosId=197712](http://ec.europa.eu/prelex/detail_dossier_real.cfm?CL=nl&DosId=197712)

**Nr. impact-assessment Commissie en Opinie Impact-Assessment Board:**  
SEC (2008) 2962, SEC (2008) 2963 (samenvatting), SEC (2008) 2964 (opinie IAB)

**Behandelingstraject Raad:** Raadswerkgroep Asiel, JBZ-Raad

**Eerstverantwoordelijk ministerie:** Ministerie van Justitie

#### **Rechtsbasis, stemwijze Raad, rol Europees Parlement en comitologie**

##### *a) Rechtsbasis*

Art. 63, eerste lid onder a, EG-Verdrag

##### *b) Stemwijze Raad en rol Europees Parlement*

Gekwalificeerde meerderheid van stemmen, medebeslissing EP

##### *c) Comitologie*

n.v.t.

### 2. Samenvatting BNC-fiche

#### • *Korte inhoud voorstel*

Dit voorstel is een herziening van Verordening (EG) nr. 343/2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin-verordening).<sup>1</sup> De Commissie stelt voor op zes onderdelen de Dublin-verordening aan te passen.

#### • *Bevoegdheidsvaststelling en subsidiariteits- en proportionaliteitsoordeel*

Bevoegdheid: positief

Subsidiariteit: positief

Proportionaliteit: deels positief, deels negatief

#### • *Risico's / implicaties/ kansen*

-

#### • *Nederlandse positie en eventuele acties*

Positief staat Nederland ten opzichte van de aanpassingen gericht op verbetering van de effectiviteit van de Dublin-verordening. Nederland is echter geen voorstander van de meest verstrekkende voorstellen aangaande de positie van alleenstaande minderjarige vreemdelingen en het tijdelijk niet toepassen van de Dublin-verordening ten aanzien van lidstaten met een hoge migratiedruk. Nederland zet dan ook in op krachtige harmonisatie en praktische samenwerking om problemen op te lossen die lidstaten hebben bij het behandelen van

---

<sup>1</sup> PB L 50, 25.2.2003, p.1.

asielinstroom en pas bij afronding van fase 2 van het Gemeenschappelijk Europees Asielsysteem (GEAS) het verdelingsvraagstuk te bezien.

### 3. Samenvatting voorstel

- *Inhoud voorstel*

Dit voorstel is een herziening van Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (de “Dublin-verordening”).<sup>2</sup>

Het belangrijkste doel van dit voorstel (als onderdeel van de tweede fase van asielwetgeving) is de effectiviteit van het “Dublin-systeem”<sup>3</sup> te verbeteren en het beschermingsniveau voor asielzoekers te verhogen.

Een ander doel van het voorstel betreft het opvangen van situaties waarin lidstaten te kampen hebben met grote druk op hun opvangmogelijkheden en het opvangen van situaties waarin het beschermingsniveau van asielzoekers in een lidstaat onvoldoende is.

Om deze doelen te bereiken stelt de Commissie voor op zes onderdelen de Dublin-verordening aan te passen. Deze onderdelen betreffen:

- 1 reikwijdte van de Dublin-verordening en samenhang met het EU-asielacquis;
- 2 effectiviteit van het Dublin-systeem;
- 3 waarborgen voor personen die onder de Dublin-procedure vallen;
- 4 gezinshereniging;
- 5 alleenstaande minderjarige vreemdelingen en andere kwetsbare groepen;
- 6 buitengewone migratiedruk en ontoereikend niveau van bescherming.

Ad 1. De werkingssfeer van de richtlijn wordt uitgebreid tot personen die een aanvraag doen voor subsidiaire bescherming. Hiertoe wordt de richtlijn in overeenstemming gebracht met de kwalificatierichtlijn.

Ad 2. Om de efficiëntie van het Dublinsysteem te vergroten, worden onder meer scherpe deadlines geïntroduceerd waarbinnen lidstaten moeten reageren op informatieverzoeken van een van de andere lidstaten.

Ad 3. De juridische waarborgen die van toepassing zijn op de asielaanvragers worden versterkt, opdat zij hun rechten beter kunnen verdedigen. Zo dienen zij de mogelijkheid te hebben om in beroep te gaan tegen een besluit om hen over te brengen naar een andere lidstaat, waarbij tevens dient te worden vastgesteld of de beroepsprocedure al dan niet een opschortende werking van de overdracht dient te hebben. Ook nieuw is dat uitdrukkelijk wordt bepaald dat personen niet in detentie dienen te worden geplaatst om de enkele reden dat zij een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend.

Ad 4. Veel aandacht is in de herziening besteed aan duidelijkere procedures rondom gezinshereniging. Indien gezinsleden reeds in een van de lidstaten verblijven, is dat de lidstaat die in beginsel verantwoordelijk zou moeten zijn voor de asielaanvraag.

Ad 5. Voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen wordt in de verordening een aantal aanvullende waarborgen geïntroduceerd, om hun rechten verder te versterken. Hieronder valt onder meer de plicht voor de lidstaten om hun belangen in het oog te houden en te zorgen voor juridische bijstand.

---

<sup>2</sup> PB L 50, 25.2.2003, p. 1.

<sup>3</sup> Het “Dublin-systeem” is bedoeld om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten van de EU, Noorwegen of IJsland wordt ingediend. Het systeem bestaat uit de Dublin-verordening (PB L 50, 25.2.2003, p. 1), de Eurodac-verordening (PB L 316, 15.12.2000) en de uitvoeringsverordeningen daarvan (PB L 62, 5.3.2002 en PB L 222, 5.9.2003).

Ad 6. Indien de aanvrager eerder in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend, dient hij in beginsel naar deze lidstaat te worden overgebracht. De verordening voorziet echter in een tijdelijke opschorting van deze overdrachten wanneer de Commissie van oordeel is dat de opvangmogelijkheden, het asielsysteem of de lokale infrastructuur onevenredig worden belast door een grote toestroom van vreemdelingen. De Raad komt de bevoegdheid toe de beslissing van de Commissie te herzien.

Dit voorstel maakt deel uit van een pakket van drie voorstellen gericht op het garanderen van een hoger niveau van harmonisatie en betere beschermingsstandaarden voor het Gemeenschappelijk Europees Asielsysteem (GEAS).<sup>4</sup>

- *Impact assessment Commissie*

Het impact assessment van de Commissie (SEC 2008 2962) geeft voor elk van de zes bovenbeschreven onderdelen enkele beleidsopties. De beste beleidsopties per onderdeel vormen gezamenlijk de optie waaraan voorkeur wordt gegeven door de Commissie. Deze voorkeursoptie bestaat uit voorstellen van regelgeving en uit voorstellen ter aanmoediging van praktische samenwerking tussen de lidstaten.

#### **4. Bevoegdheidsvaststelling en subsidiariteits- en proportionaliteitsoordeel**

##### *a) Bevoegdheid*

Dit voorstel is gebaseerd op art. 63 eerste lid onder a, EG-Verdrag. Volgens Nederland is dat de juiste rechtsbasis.

##### *b) Functionele toets:*

- *Subsidiariteit*: positief
- *Proportionaliteit*: deels positief, deels negatief.
- *Onderbouwing*: Dit voorstel is een herziening van Verordening (EG) nr. 343/2003/EG

van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (de “Dublin-Verordening”). De doelen van dit voorstel (de effectiviteit van het “Dublin-systeem” verbeteren, het beschermingsniveau voor asielzoekers verhogen, het opvangen van situaties waarin lidstaten te kampen hebben met grote druk op hun opvangmogelijkheden en het opvangen van situaties waarin het beschermingsniveau van asielzoekers in een lidstaat onvoldoende is) kunnen, evenals de doelen van de Dublin-verordening, niet door de lidstaten afzonderlijk worden gerealiseerd. Een deel van de voorgestelde wijzigingen zijn in lijn met de Nederlandse wensen of sluiten aan bij de huidige Nederlandse handelswijze en laten voldoende ruimte aan de lidstaten.

Nederland plaatst wel een aantal kanttekeningen. Zo kunnen de maatregelen om een onevenredig belaste lidstaat te ontzien een averechts effect hebben en asielshoppen in de hand werken. Nederland is geen voorstander van deze onderdelen van het voorstel.

##### *c) Nederlands oordeel*

Nederland ondersteunt de Commissie in haar streven de effectiviteit van het “Dublin-systeem” te verbeteren. Echter, Nederland vindt dat er eerst een gemeenschappelijk asielstelsel tot stand dient te zijn gebracht voordat ten aanzien van asielzoekers het verdelingsvraagstuk kan worden bezien. Nederland is dan ook geen voorstander van het voorstel van de Commissie waarmee een mogelijkheid wordt gecreëerd om de Dublin-verordening tijdelijk niet toe te passen ten aanzien van lidstaten met een hoge migratiedruk.

---

<sup>4</sup> De overige voorstellen zijn:

-Voorstel voor een Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (Herschikking) (“Herziening opvangrichtlijn”, COM 2008 815 definitief);

-Voorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EG) nr. [...] [tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend] (Herschikking) (“Herziening Eurodac”, COM 2008 825 definitief).

## 5. Implicaties financieel

### *Consequenties EG-begroting*

Geen

### *Financiële consequenties (incl. personele) voor rijksoverheid en/ of decentrale overheden*

Indien het voorstel budgettaire gevolgen heeft, worden deze ingepast op de begroting van de beleidsverantwoordelijke departementen, conform de regels budgetdiscipline en rekening houdend met de bestaande afspraken ten aanzien van de financiering van het vreemdelingendossier.

Het voorstel om, onder bepaalde omstandigheden, de Dublin-verordening tijdelijk buiten werking te stellen wanneer een lidstaat wordt geconfronteerd met buitengewone druk op zijn nationale asielstelsel, kan voor Nederland financiële consequenties met zich meebrengen. Immers, Nederland neemt dan de verantwoordelijkheid van die lidstaat over en zal de asielaanvragen inhoudelijk dienen te beoordelen. Dit heeft niet alleen consequenties voor de procedures van de dan in Nederland verblijvende asielzoekers, maar denkbaar is dat de toestroom van asielzoekers, die al in de desbetreffende lidstaat verblijven, naar Nederland zal toenemen omdat men weet dat Nederland hen niet in het kader van de Dublin-verordening zal kunnen terugsturen. Momenteel heeft Nederland ongeveer 1750 Dublin-claimanten per jaar. Niet alleen zal het ontheffingsmechanisme betekenen dat Nederland de aanvragen van Dublinclaimanten inhoudelijk zal moeten behandelen, maar ook wordt een aanzuigende werking verwacht. Dit zal leiden tot generale budgettaire gevolgen, die kunnen oplopen tot enige tientallen miljoenen per jaar.

De verwachting is thans dat uit de andere wijzigingsvoorstellen van de Commissie geen financiële consequenties voortvloeien. Dit omdat de inschatting is dat deze voorstellen geen invloed zullen hebben op het saldo van het aantal door Nederland te leggen Dublinclaims en het aantal door Nederland te ontvangen Dublinclaims.

### *Financiële consequenties (incl. personele) voor bedrijfsleven en burger*

N.v.t.

### *Administratieve lasten voor rijksoverheid, decentrale overheden*

Geen

### *Administratieve lasten voor bedrijfsleven en burger*

N.v.t.

## 6. Implicaties juridisch

### *a) Consequenties voor nationale en decentrale regelgeving en/of sanctionering beleid*

Het Vreemdelingenvoorschrift en de Vreemdelingencirculaire zullen moeten worden aangepast na aanname van de gewijzigde verordening.

### *b) Voorgestelde implementatietermijn (bij richtlijnen en kaderbesluiten), dan wel voorgestelde datum inwerkingtreding (bij verordeningen en beschikkingen) met commentaar t.a.v. haalbaarheid*

Deze verordening treedt in werking op de twintigste dag na publicatie in het Publicatieblad van de Europese Unie. De verordening is van toepassing vanaf de eerste dag van de zesde maand na de inwerkingtreding.

### *c) Wenselijkheid evaluatie-/horizonbepaling*

De Commissie stelt voor deze verordening uiterlijk drie jaar na inwerkingtreding te evalueren. Nederland acht dat wenselijk.

## 7. Implicaties voor uitvoering en handhaving

### *a) Uitvoerbaarheid*

De voorgestelde wijzigingen van de Dublin-verordening leveren op sommige onderdelen een aanpassing van de huidige praktische werkwijze op. De inschatting of de wijzigingen al dan niet uitvoerbaar zijn staat beschreven onder punt 9 van dit fiche.

#### *b) Handhaafbaarheid*

De concept voorstellen leveren geen ingrijpende wijzigingen op ten opzichte van de handhaafbaarheid van de huidige Dublin-systematiek.

### **8. Implicaties voor ontwikkelingslanden**

Geen

### **9. Nederlandse positie (belangen en eerste algemene standpunt)**

Om haar doelen te bereiken stelt de Commissie voor de Dublin-verordening op zes onderdelen aan te passen. Deze onderdelen zijn:

1. reikwijdte van de Dublin-verordening en samenhang met het EU-asielacquis;
2. effectiviteit van het Dublin-systeem;
3. waarborgen voor personen die onder de Dublin-procedure vallen;
4. gezinshereniging, humanitaire- en soevereiniteitsclausule;
5. alleenstaande minderjarige vreemdelingen en andere kwetsbare groepen;
6. buitengewone migratiedruk en ontoereikend niveau van bescherming.

De gedetailleerde positie op elk van de zes onderdelen is als volgt:

Ad 1. Nederland is met de Commissie van mening dat de werkingssfeer van de Dublin-verordening niet beperkt dient te zijn tot asielverzoeken gebaseerd op het Vluchtelingenverdrag, maar dat ook aanvragen voor subsidiaire bescherming hieronder dienen te worden gebracht. Nederland zou graag zien dat aansluiting wordt gezocht bij de Nederlandse praktijk waarin naast aanvragen om toelating als vluchteling en subsidiaire bescherming ook asielverzoeken gebaseerd op nationale vormen van asielbescherming onder de reikwijdte van de Dublin-verordening vallen.

Ad 2. Met de Commissie is Nederland een warm voorstander van het vergroten van de effectiviteit van het Dublin-systeem. Nederland ondersteunt dan ook voorstellen die eraan bijdragen dat de procedure voor vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat zo spoedig mogelijk verloopt. Nederland staat in beginsel dan ook positief tegenover het invoeren van termijnen waaraan de hand wordt gehouden door het stellen van sancties (zoals het overgaan van de verantwoordelijkheid) op overschrijding.

Wel vindt Nederland het van belang dat uitgangspunt van de verordening blijft dat een asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Het voorstel om voor terugnameverzoeken een uiterlijke reactie termijn in te voeren stuit dan ook op bezwaren voor Nederland. Immers, dit maakt het mogelijk dat een lidstaat vanwege een overschrijding van de termijn verplicht wordt een aanvraag in behandeling te nemen, terwijl een andere lidstaat al een asioldossier heeft opgebouwd. Dit zou afbreuk doen aan het principe van Dublin om slechts één lidstaat naar de asielachtergronden te laten kijken.

Positief staat Nederland in beginsel tegenover het voorstel om, bij geschillen tussen lidstaten over de toepassing van de Dublin-verordening, de bevoegdheden van het 'dispute settlement mechanism' uit te breiden. Nederland deelt de verwachting dat de adviezen van het comité bijdragen aan een uniforme toepassing van de Dublin-verordening door de lidstaten. In het kader van het streven naar zo kort mogelijke Dublin-procedures, is van belang dat het comité de voorgelegde geschillen voortvarend behandelt. Risico is wel dat door uitbreiding van de bevoegdheden de toegang tot dit comité laagdrempelig wordt. Complexe zaken kunnen dan mogelijk te snel worden overgelaten aan een dergelijk geschillencomité, hetgeen in een Dublinprocedure de effectiviteit niet ten goede komt.

Kritisch zal Nederland zich opstellen bij de gedetailleerde uitwerking van de voorstellen met betrekking tot de informatie die voorafgaande aan een overdracht tussen de betrokken lidstaten dient te worden uitgewisseld. Een zorgvuldige en medisch verantwoorde overdracht, waarbij van de Dublinclaimant een coöperatieve opstelling wordt verwacht, dient het uitgangspunt te zijn. Nederland wil zich niet laten verplichten middels deze verordening om bij iedere overdracht een volledige medische check uit te voeren, zonder dat hier aantoonbaar aanleiding voor is. In de voorstellen van de Commissie mist Nederland onder andere de ruimte om in terugnamesituaties de overdrachtstermijn te kunnen verlengen als medische aspecten een rol spelen.

De voorgestelde samenvoeging van de discretionaire clausule en de humanitaire clausule, waarbij een aanvraag onverplicht door Nederland in behandeling kan worden genomen, terwijl ingevolge de Dublin-verordening een andere lidstaat verantwoordelijk is, beoordeelt Nederland in beginsel positief. De terminologie dient echter nog kritisch bekeken te worden, zo is bijvoorbeeld het criterium 'compassionate' een moeilijk werkbare term voor de uitvoering en wekt de term 'discretionair' de indruk dat er een verband is met de in Nederland bestaande discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris van Justitie.

Positief staat Nederland tegenover het voorstel om vreemdelingen adequaat te informeren over de toepassing van de Dublin-verordening. De voorgestelde folder wordt in Nederland in praktijk al uitgereikt aan Dublin-claimanten, maar nog niet aan iedere asielzoeker.

Ad 3. Met betrekking tot de detentie van asielzoekers onderschrijft Nederland het uitgangspunt dat de enkele omstandigheid dat een persoon een asielaanvraag heeft ingediend, geen reden is voor een inbewaringstelling. Nederland vindt wel dat, indien bijvoorbeeld uit individuele omstandigheden blijkt dat er een risico bestaat op het zich onttrekken aan toezicht, hetzij aspecten van openbare orde hiertoe aanleiding geven, (ook) voorafgaande aan het asielbesluit een inbewaringstelling mogelijk dient te zijn. Daarenboven moet het niet mogelijk zijn dat een vreemdeling die ter fine van uitzetting in bewaring zit, enkel door het indienen van een asielaanvraag de grondslag van de bewaring kan ondermijnen.

De herziene Dublin-verordening stelt voorts dat een inbewaringstelling in beginsel op last van de rechter dient plaats te vinden. In urgente gevallen, kan de overheid zelf tot inbewaringstelling overgaan, maar dient de bewaring binnen een termijn van 72 uur te zijn getoetst door de rechter. Nederland geeft er de voorkeur aan om de betreffende passages uit de herziene Dublin-verordening aan te laten sluiten bij de bepalingen in de Richtlijn (EG) nr. 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, die betrekking hebben op vreemdelingenbewaring. Voor een nadere uiteenzetting van dit standpunt en de detentie van minderjarige asielzoekers verwijst Nederland naar hetgeen hij heeft opgenomen in het BNC-fiche betreffende de herziene Opvangrichtlijn.

In artikel 26, derde lid, van het voorstel van de Commissie staat dat indien een rechtsmiddel wordt ingediend tegen de beslissing tot overdracht, de desbetreffende autoriteit (de rechtbank/het tribunaal) ambtshalve en zo snel mogelijk, en in ieder geval niet later dan zeven dagen na de indiening van het rechtsmiddel, moet beslissen of de vreemdeling de beslissing op het ingediende rechtsmiddel in Nederland mag afwachten (met andere woorden: de vraag van de schorsende werking). Dit is niet in overeenstemming met het Nederlandse stelsel. De rechter in beroep beslist immers niet ambtshalve over de vraag over de schorsende werking, maar de vreemdeling moet een verzoek om een voorlopige voorziening indienen. Verder is er geen beslistermijn waarbinnen de rechter uitspraak moet doen. Nederland deelt dan ook het uitgangspunt van de Commissie dat het instellen van beroep tegen de beslissing tot overdracht niet automatisch schorsing oplevert en deelt het standpunt dat het mogelijk moet zijn dat een rechter alsnog beoordeelt of aanleiding bestaat alsnog schorsing te bieden. Vanuit het perspectief van de eigen verantwoordelijkheid van de vreemdeling, die juridische bijstand heeft, is het aan de vreemdeling om de rechtbank om deze schorsende werking te verzoeken.

Ad 4. Nederland staat positief tegenover de opvatting van de Commissie dat het uitgangspunt van de verordening is dat de verantwoordelijkheid berust bij de lidstaat die de grootste rol heeft gespeeld bij binnenkomst of verblijf van de asielzoeker binnen de EU, met uitzonderingsbepalingen met betrekking het

beschermen van gezinsbanden. De voorgestelde wijzigingen sluiten aan bij de huidige Nederlandse handelswijze. Wel zal aan de Commissie worden gevraagd hoe zij het begrip ‘in het belang van het kind’ wenst uit te leggen.

Ad 5. Nederland staat weliswaar sympathiek tegenover het doel (namelijk de positie van de alleenstaande minderjarige vreemdeling verbeteren), maar Nederland plaatst kanttekeningen bij de wijzigingsvoorstellen van de Commissie. De zorgen van Nederland richten zich op het verplichtende karakter van de voorstellen aangaande het samenbrengen van alleenstaande minderjarigen met familieleden. Dit in verband met onder andere de complexiteit van het vaststellen van familiebanden. Daarnaast is na een overdracht toelating geenszins gegarandeerd, omdat in beginsel het enkele verblijf van een familielid geen reden is om een verblijfsvergunning te verlenen. Nederland is ook zeer terughoudend bij de bepaling dat het eerder indienen van een asielaanvraag door een alleenstaande minderjarige vreemdeling in een andere lidstaat, geen reden geeft om ten aanzien van hem de Dublinprocedure toe te passen. Nederland vreest dat dit het asielshoppen zal stimuleren.

Ad 6. Nederland is hiervan geen voorstander. Nederland ziet grote bezwaren bij de mogelijkheid om lidstaten tijdelijk te ontheffen van hun verantwoordelijkheid op basis van het Dublin-systeem. Deze ontheffing zou kunnen voorkomen bij een buitengewone migratiedruk en desbetreffend land onvoldoende waarborgen kan geven dat het uitvoering kan blijven geven aan het EU-asielaquis. Nederland verwacht dat tijdelijke ontheffing alleen een averechts effect zal hebben; dit land zal dan bij uitstek ‘populair’ worden om toegang tot de Europese Unie te verkrijgen, terwijl er tegelijkertijd geen stimulans (in de vorm van Dublin-claims) is om de zaken goed op orde te krijgen. Dit botst met het doel van de Dublin-verordening om asielshoppen tegen te gaan.

Het tijdelijk opschorten van de Dublin-regels ten aanzien van een bepaalde lidstaat heeft overigens niet alleen consequenties voor de procedures van de op dat moment in Nederland verblijvende asielzoekers, maar heeft tevens consequenties voor de procedures van vreemdelingen die in de toekomst Nederland inreizen.

Nederland zet dan ook in op krachtige harmonisatie en praktische samenwerking om problemen op te lossen die lidstaten hebben bij het behandelen van asielinstroom en pas bij afronding van fase 2 van het GEAS het verdelingsvraagstuk te bezien.